

L'HERREU

L'ACTUACIO DEL PARTIT LERROUXISTA

—¡Els diners e la vida!

Xerrameca

¡El dimoni que'ls entenga a tots plegats!—diu L'HEREU més enfotismat que un gat quan li axafan la cúa;—aixó es un joç de bitlles que no te perdó de Deu.

Temps enrera—no'n fà gaire—ens digueren que per la pau de Barcelona, pel bé de Barcelona, per la prosperitat de Barcelona, pel benestar de Barcelona, per la tranquil·litat de Barcelona, per la seguretat dels cabals de Barcelona, per el bon nom i la moralitat de Barcelona, i no se per quantes coses més de Barcelona, calia que tota la gent honrada, tots els ciutadans serios, totes les persones de seny, i tots els homes de bé s'acoblessim baix la bandera de la ciutat per a salvar els interesos i els prestigis comunals.

I tot aixó ens ho digueren en català, en castellà, en rus, alamaný i grec, mentres els radicals se'n reien en xino, tot aixó ens ho digueren amb llàgrimes als ulls, amb posat de penitent, amb actitud d'honradesa i llealtat, per aixó se trucà a totes les portes, es demanà tots el concursos, se pidolà totes les voluntats, se pregà qu'es deixessin de banda totes les petireses i es borressin totes les diferencies i's sacrificuessin tots el rencors i's apaibaguessin totes les rancunies i s'afegessin tots els odís: «¡Per Barcelona!»—deien—«¡Per la ciutat digna i honrada; veniu-hi tots en aquest aplec de germanivola civilitat.»

El pobre HEREU, de la masia estant, els creya sincers aquest criis de decencia pública, aquet clam de un poble embrutit cansat de serho; i saltava i ballava d'alegría al veure qu'es redressava l'esperit català per sobre de totes les banderles i conveniencias partidistes, estupidament, fins llavors, manifestades; hi posa fé en aquells afanys de redempció, en aquella queixa dolorida que semblava aixecarse del fons de l'ànima ciutadana, sentint en la seva, sencilla i camperola de esgarrifenses, l'eshorronament de un plan que rodola com llamp de joya entre carn i pell.

Pero... agafat, tatá, que hi tornen; quan la llasada es creya fera; quant la vergonya es creya triomfadora; quan semblava victoriós el sagrat esperit de raça... una ventada malestruga ho tira tot a nonis.

El dimoni de les envejes i les rancunies torna a surar per sobre de tot; cada colla fa la seva lluita d'aspirants a la regidoria; cada escamot se creu amb pit per a guanyar; fins els de'n Romanones—que tots caben dins de la caseta de un burot—reclamant el dret de tenir nyebits amb banda; i altra vegada Barcelona torna a ser joguina de les ambicions i de les concupiscencies polítriques i sa pau, son be, sa prosperitat, son benestar, sa tranquil·litat, la seguritat de sos cabals i'l bon nom i la moralitat de les costums

ciutadanes tornen a ser no rés, quelcom arreconat a les golfes, per a iluhirio un dia de festes de percalina i coloraines.

¿I e o no te rahó L'HEREU de cridar com un esperitat; «¡Son uns mals catalans; es aquet l'amor que teniu a la ciutat, o es la manifestació palesa de que tots hi son pel mateix?»

I si tots hi son pel mateix no'n diguin tan mal de'n Lerronx, que al menys tingué cop d'ull per a conèixer que que, castrades les energies patriótiques, podria ser aixó una *Sierra Morena*, habitada encara porque als harems orientals no necessitan esclaus per a cuidar les imperials bagasses.»

¡Ay, Deu me continga, porque'n faria un grà massa! Creguin que tot aixó es un'olla de patums indecoroses.

Per aixó L'HEREU ara per ara no vol ser de ningú, ni formar en cap capelleta; porque'ls escolans son tan descuidats que totes están per escombrar, com si diguessim brutes.]

¡Que n'es de degradada Barcelona!

ROC RAFEL DE PUJALT.

MALAMENT

Ahir al port vá arribar un vapor plé de melóns.

¡Malament!

Aquí'ns sobran i podriam fer mercat; no falta sino que'n portin de fora.

Ja son bons els de Valencia. ja...

Pero també ho es en Vinaixa.

I'ns ha resul at agre.

Per aixó la culpa vá ser nostra de pendre la prova.

Perque ens el varen enviar *contra-reembolso*.

—¡Eh, joven, que no sab que no poden votar els morts?

—No voten pás, home. Ells carreguen el mort. Els que voten, son els vius, per comptes d'ells.

Al Senyor Governador

Senyor D. Rafel d'Andrade,
 excel·lentíssim senyor:
 encare que HEREU de fora
 i molt humil siga jo,
 he baixat a Barcelona
 casi al mateix temps que vos,
 i com els que som de fora
 podem observar mellor
 que'ls mateixos que aquí viuen
 perquè'ns hi ve mes de nou,
 que'ls barcelonins no ho noten
 perquè avesats hi son tots,
 he de dir que per la Rambla
 no s'hi pot passar tant sols.
 Si un s'atura en un kiosco
 tot fent un rato el badoç
 lo fa enrojir la vergonya
 al mirar tans paperots
 tant plens de pornografia
 que en vritat es asquerós,
 excitants de la luxuria
 i de les males passións.
 S'hi veuen diaris, revistes,
 follets i llibres i tot.
 que en veritat fa vergonya
 que amb cinisme escandalós
 se permeten exposarlos
 a la clara llum del sol.
 Si Vossència te una vara
 de bona canya i pom d'or,
 jo'n duc un altre de frexa
 forta com un bit de bou.
 Si l'autoritat pot ferse
 també poden molt els cops,
 Si es que Vossència vol forsa
 simpàtic i amat de tots
 fasse que desapareixin
 esta mena de ninots
 tasca moralisadora
 que li agrahirà tothom.
 i en ella més que cap altre
 li faré de seguidor.
 Feu neteja d'aques antres
 d'Edens i de *Music ols*
 cau de vicis e indecedcias
 escoles de corrupció.
 Als qui amparats en les ombres
 d'un amagat recambró

— Donguim la Pepa, el Papitu o el K D T, m'es igual.
 — Es allà, s'ha equivocat de kiosco.
 — ¿Vel dir?

torturen al pobre Jordi
estirantli amb gran furor
l'orella, senyor, doneu-lis
vergassades, fort, ben fort...
A pesar de la campanya
de la «Lliga del bon mot»
se blasfema a totes bandes,
se renega a dret i a tort.
El teatre es un escàndol
el cine una perversió,
Fen de la vara una escombra
i escombren ben be i ben fort,
fora la pernografia
fora vicis, fora joc,
multa forta al renegayre
com feu un antecessor
de vossencia i que s'apliqui
sense cap contemplació.
Esta noble Barcelona
sab fer justícia, senyor,
i si empreneu esta tasca
amb fermesa i amb braó
vos en sabrà grat dient-vos
model de governadors.
L'HEREU anc que tot estima
sa honradesa i son honor
i us ofereix tot-hora
sos serveis i son bastó.
Sols espera vostres ordres
excelentíssim senyor.

CABALER

Deu n'hi dó

A l'hora de tancar L'HEREU i malgrat l'haberse celebrat dos o tres mil mitins electorals pels blancs, grocs i vermells, no hi ha hagut cap elector trencat ni cap galta a adobar.

Aixó no es cap mala notícia, puig demostra que al foc no hi ha caliu ni brases.

L'rbano. — ¿Hombre, que hace usted que se lleva este adoquín?
L'Hereu. — ¿Curá, voldria portar-lo a l'Ajuntament, a veure si ho feia millor me'ls radicals.

Pero per altre cantó també pot demostrar que la fé dels polítics s'es esmortuhida bon xich.

L'HEREU no ha anat a cap mitin; ni hi anirà fins que se'n fassi un en el qual sols se diga: ¡Visca Catalunya!

El rápit de Sarriá

I tornem amb aquesta empresa que para dirse ferrocarril li faltan moltes coses i pera ser tranvia n'hi falten moltes altres.

Perque quan es tracta d'una empresa pobra que a empentes i rodolons presta un servei de general interés se li poden perdonar certes coses, de les quines no's pot absoldre a una companyia poderosa com la qu'esplota els carros del carrer de'n Balmes i que de opulenta se les dona i com a tal opulenta vol que la tinguin i la tractin.

Indicaven ja en el passat nombre alguns petits abusos; Mr. Pearson se veu que no n'ha fet cas perque parlaven inspirats per la musa riatlerna qu'es nostra flaca; pero si no ho vol aixís, li direm de un altra manera.

No's pot, no's deu permetre que'ls pobres empleats del servei movable hajan de menjar sobre les plataformes del cotxes i a presencia dels viatjers, cosa que no passa en lloc del mon i que es tan facil de remeiar, que n'hi ha prou ab un torn supernumerari que presti'l servei mentres els altres atenen imprescindibles debers; encara que empleats, son homes, omnipotent Pearson, i alá en «la jóven América» no sabem com els tractan els homes, pero aqui volem que se'ls tracti com a persones que son.

Aixó deixant de banda que'l viatjer paga pera estar ben servit i pera que no li mullin el billet o 'l vestit ab grasses, sucs, i olis; i sense fer menció de que'l públic tranzeunt te dret a que'l motorista no menji a la plataforma, sino que estigui amatent al compliment del seu deure pera salvar vides, gens garantides per aquesta funeraria ambulat, que cada dia omple la sala frigorífica del Cínic.

Els quefes d'Estació hi sobren, perque els— diguenne trens— arrenquen quan volen sense esperar que's dongui la sortida per qui deu donarla, i sense quin requisit no pot sortir cap tren de una estació, segons els Reglaments de Ferrocarrils; aquest abus porta perjudicis que no's poden fer constar perque a les estacions no hi ha l'obligatori llibre de reclamacions que mana la ley.

«Cap tren— diu el Reglament—

podrà pararse a la via, salvetat feta de forsa major»; aquets de vegades se paren pera encendre un cigarro.

O per la *forsa* major de que no hi ha *forsa* elèctrica.

Aixó es senziliament escandalós.

¡Un *carril* sense portelles!

Vaja; vuy dir sense que cap vagó tingui portelles que garanteixin al públic de qualsevol incident.

Composen els trens contra Reglament, posant les vagonetes de càrrega entre cotxe i cotxe obligantnos a ensumar arengades bacallà sec i altres essències ab destí als *colmados* de Sarrià.

¡Molt bé, Sr. Pearson, molt bé!

¡Ah! i encara no hem acabat; encara hi tornarem sobre la *guillotina* nort americana del carrer de'n Balmes.

Un "truco"

Hem tingut truco de governadors. A quells ronega baluerna del Pla de Palacío, sembla una casa de dispeses: avui hi vés, als vuit dies hi tornes, i ja no coneixes ni als estadants, ni als dispesers, ni a la dispesera.

Es dir a la dispesera, sí; sempre es la mateixa *la vaca de eternas hubres* que diu en Girona pobre quan se sent diputat: «¿Tens un cigarro?»

Ara se n'ha anat don Francos Rodríguez i no se si Perez del Corral i Sanchez-Ordoñez de García-Gutierrez; i ha vingut un tal senyor Andreu, o Andrade, o com se diguin.

¡Pobre senyor no s'ha buscat poc mal de cap! Diu que vol ferho tan bé, que'l diari ho porta que ho se jo'l que diu aquet bon subjecte!

El que se'n ha anat, per a fer lo que ha fet no'l calia venir; veurem aquest altre.

Aixó es lo que tenim de bó; que n'hi ha molts per triar. I pocs sense tara, per això.

De bones intencions tots me porten la levita plena, pero... de cuartos i fets no'n portan gaires jes tan lluny aixó de Madrid, que d'allà aquí se pot perdre fins la memoria!

A ca la Ciutat també hi ha truco de Concellers en cap.

—¿Cóm la voleu aquesta americana?

—Fácil ben reforçada de botons, que'm sembla que amb alguns regidors que sortiran, me l'hauré de cordar lot sovint.

—¿En cap de que?

—Home, en cap municipal.

—Pero si Barcelona es la mateixa, porque hem de cambiar d' Alcalde.

—Perque no'l fá Barcelona.

—Doncs, aquí.

—El govern.

—Ell vá posar en Collaso i éll el tren; i ara posará en Sagnier.

—Vols dir que ho fará bé?

—Com els altres.

—I, doncs, que hi sortim guanyant en tot aixó?

—No-altres, rés.

—Així digues que estem tan bé con sant Jaume de barrets.

—Pitj r; porque com sant Jaume no ha d'anar pel sol, encare que no'n tingui, tampoc ne necessita; que a nosaltres un bon arcalde ens fá més falta que a un urbano les sabates. —NEL

INTERVIEWS

Amb el ¡Cu-Cut!

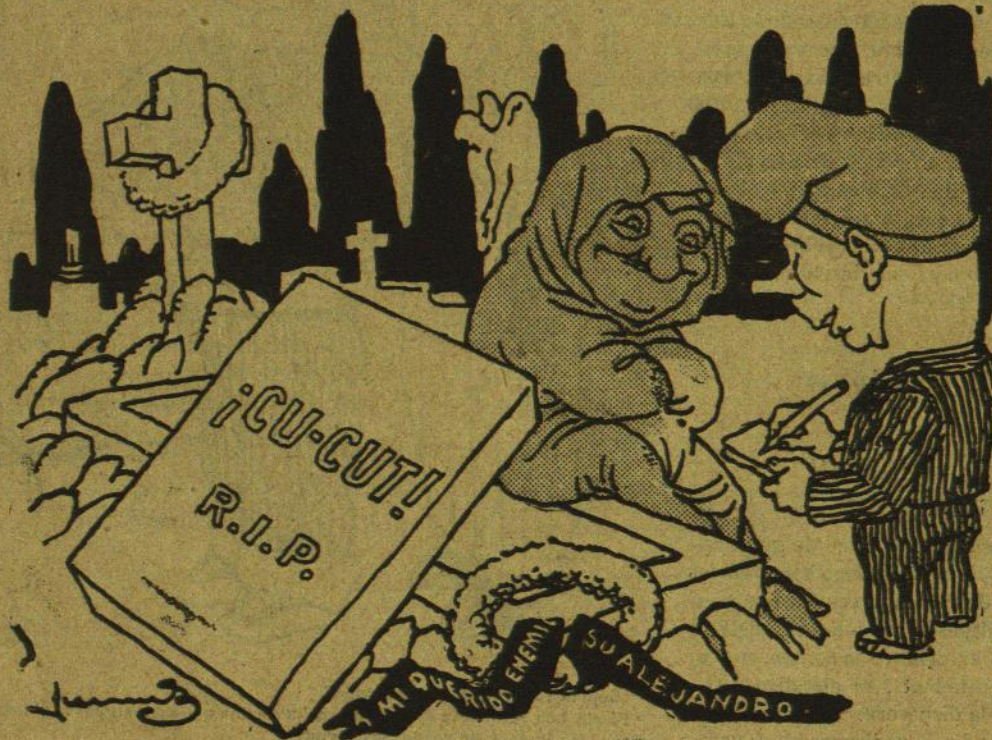
El dia dels difunts, a la vesprada
L'HEREU, amb la cartera preparada
per fé una informació
que fós de lo milló
extensa, ben subtil i ensopegada
i ben d'actualitat

porto la barretina i rés al pap
se tenir-me quan cal i canto bé
jo soc clà i catalá, mentir no se.

Jo soc, ¡Cu-cut! dels teus,
pasta de bons hereus.

—Ja t'entenc bon minyó ja comprenc que
tu vens a netejar

ets un gran Don Quixot en catalá
Si vols que't sigui franc, de pam a pam,
jo crec que t'has ficat en un mal ram,
fillet meu, aquí a Espanya

vers el vell cementir s'ha encaminat.
Regna la quietut, tot fa respecte.
L'HEREU qu'es ben modós i bon subjecte
se sent del tot corprés
per l'imponent *no rés*,
i aquell silenci august li fá l'efecte
de que deu ser alló
el Senat espanyol quan fa sessió
Sentat sobre una tomba marmolina
nostre aixirit HEREU prompte endevina
a n'el difunt ¡Cu-Cut!
aquell gran nano astut
el qui pegá amb acert, sense passió
de ferm i de valent,
i qu'es tal com deu fer la gent decent.
—¡Cu-cut! ¡El Mestre aimat! Amb alegría
el bon HEREU s'hi atansa amb galania,
i li besa la má.
El Mestre vol parlâ!
¿Qui sou minyó aixirit? No os coneixia.
—Com vós a dalt del cap

governa massa aranya
i si vols cantar molt, pot ser ¡caram!
que no't deixin cantar
i et vulguin, ademés, en gabiar.
¿Que no veus jovincel i bon xicot
com en terres d'Espanya n'está tot?
Governant nulitats
volen ser respectats
i el bon poble que paga i dona el vot
te de creure i callâ
i si no calla, pitjor, per éll farà.
I tots els homes que'ns han de governar
sempre están jugant a saltâ i parar
Puja l'un i fa un salt,
que resulta mortal
i aquell que ha anat a sota pot pujar
I el públic reb i calla
i s'atipa de tants jocs de canalla.
La pobra Catalunya, qui més paga
que per ella rés fan pensa i indaga
ella va demanant

els altres van jugant,
que espera inutilment, no se li amaga...

I un hom se va morir
esperant, i soc jo veusoaquí
Vaig esperar per ma Patria fortuna
i, mira, estic aquí prenent... la lluna.

—Bon, *Cu-cut!*—diu l'HEREU
massa fúnebre esteu.

—Ser mort i funerari va a la una.

—Pro jo soc viu i ardit

i a lluitar com un brau vinc decidit
Jo tinc, amic *Cu-cut!* un gran bastó
que pega, fibla molt, i fa remò

I vull contra tothom

—fins qui vos roba el nom.—

manejar-lo amb gran força i gran braó.

—Deu te dongui coratge.

—Eixa flor de ma boca en homenatge
te deixo gran *Cu-cut!*

qui ets mort, més no vençut.

Com tu vull fiblà als lladres, nano astut.

¿Quins són els que escriuen el "*Cu-cut!*"?

Nosaltres tenim un aucell que 'ns ho diu tot, i aquest aucell és viu com una centella i va per tot arreu, lo qual vol dir que quan ell diu una cosa ja s'hi pot pujar de peus, perquè no acostuma equivocar-se.

Ja aquest a cell ens ha dit el nom d'alguns dels que escriuen *Cu-cut!*

Un d'ells, i d'aquet ja n'estem segurs, és l'Eduart Girbal Jaume, l'eximí combatidor de les normes ortogràfiques, gran remenaire d'escombraries, crec qu'és el secretari d'aquells del *Saneamiento* i Mestre en Gai Saber—ja veuen que diem tots els seus mèrits.

Un altre és en Campmany, aquell d'aquella *Rialla* que va fer plorar a tots els que hi intervingueren.

L'altre diuen qu'és en Marius Aguilar, redactor de *El Poble Català*, fabricant d'ecos cursis, *esquerrà foribond*, ex-director i actual redactor del setmanari sicalíptic—que la setmana passada va ser denunciat—*Papitu*. Amb la dona del *Pupi*, *La Pepa*, també hi té quelcom que veure. Un esquerrà i escriptor sicalíptic, escrivint en un periòdic *regionalista* (?) i que—segons el nostra volgut confrare *El Correo Catalán*—*puede aminorar algo la influencia de tanto semanario asqueroso como circula*.

Un altre és en Rovira i Virgili, i així en Rovireta també de *El Poble Català*, editor de cartonets postals. Un altre esquerrà que també fa de *regionalista* i escriu contra el *Puf*.

¡Mare de Deu! Bé, és allò que diuen; *afertam i diguem moro*. I com que en Rovireta, encare que li diguin moro i quantsevol altra cosa no ho sentirà...

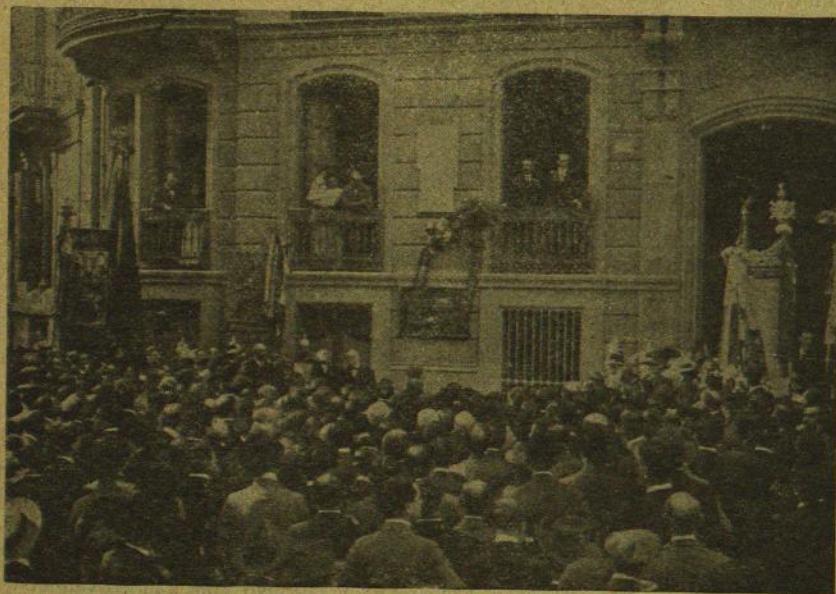
Ja'l tenim fora'l *fenómeno* 'que' diu aquell plaga de L'HEREU! En Zacconi ens ha deixat proment que tornaria. ¿Que tornaria? ¡E! un héroe! ¡Visca en Zacconi! Ens ha donat darrerament *Spettri, Il diavolo, Otelo*, etc. Res, que l'anyorarem de veres.

Avui ve la Pino, una senyorassa que's diu de tú amb Dama Talia, i's mereix la confiança de tant elevada divinitat.

Al Tivoli ens ensenyen uns gossos que podriem ensenyar de modos i de bon nás a certs *guindis*.

Al Romea sembla que per fi s'han decidit a donar-nos «La Princesa cautiva» de l'Humbert Rivas, amb música de Granados. Ara, que desitjariem que en la casa se fes justícia a l'obra, per que la temporada passada, amb una altra obra literària, *Periandre*, passà un cas com un cabàs i... vaja, que entesos.

¿El rei dels Tenorios del any, qui n'ha estat? El que 'ns han presentat a can Còmic, que ha sigut jugat pels notables artistes Gimenez i Mitart. Molt ben i gigit, ben representat i ben presentat PIERROT.

HOMENATGE POSTUM A N'EN MALATS

Acte de descobrir la làpida colocada en la fatxada de la casa on visqué lo eximí pianista
(Fotog. Agencia Saguhá i Cornet.)

¿Qui es l' editor de ¡Cu-Cut!? Qué se sábiga

¡Gent decent! ¡Molt d'ojo! ¡Fos volen fer passar gat per llebra!

¿Sabéu qui es el que edita el ¡Cu-cut sevilano?

Ja vos ho diré:

Es aquell que va llensar al carrer aquella indecencia que'n deien La Figa.

¿Ha recordéu, ciutadans?

¿Recordeu que aixecaréu al cel clams d'indignació, contra els corruptors, contra els embrutidors, contra aquelles plomes indecents que empestaven la nostra Ciutat?

Doncs es la mateixa má, la mateixa, la que vol entrar, en les cases decents, portant un vestit gloriós.

¡Indecents!

¡Indecents! farsants, embustersos!

Ah, escoltin: El mateix editor que llensá al carrer aquella inmundicia que's deia «La F...» (No vull pronunciar aquell nom una altra vegada) i que ara edita el ¡Cu-cut!, edita també un altre periódic (!?) continuador de l'inmundicia figuera i que's diu *La Pepa*.

Molt bé! Ara resulta que en la *Pepa* d'aquesta setmana, en un article titolat «*Passant bugada*» se combat furiosament l'obra de la *Lliga*.

De manera que'l periódic disfressa, afecte a la «Lliga Regionalista» (?) i portaveu de La Veu de Catalunya (???) i l'indecenc difamador, contrari furiós dels regionalistes, tots surten d'una mateixa casa i totes les besses van a parar a un mateix calaix.

¡Senyora «Lliga Regionalista»! ¡Senyora Veu de Catalunya!

¿Permètrán gaire estona que's f...umin de vostés d'aquesta manera?

¡Senyors decents, senyors cóm call!

¡No hi vulguin sapiguer rés amb els editors de la *Piga* (segón número de «La F...»)

¿Volen una prova major del cinisme d'aquesta gent?

Escoltin. En uns versos—no's pot negar que son versos, per que ens con al nas que son fets del *escombriaire*— en uns versos diu lo siguent, pegant als *periodistes* pornogrífics:

...I als vividors de la ploma
i els dibuixants sense honor
que'ns han omplert de fetor
en pornogrífica broma.

¡Apa, senyor editor de La F..., escolti lo que li diuen desde un periódic que també es seu!

¿I per unes quantes problemátiques peles se deixa dir aixó?

¡Ja no creiem en la seva... Deixemho corre, vaja!

¡Cu-cut, pobre Cu-cut!, ja ont has anat a parar!

¿Aquestos son els que't resussiten? Ca, ¡home! aquets, com els *héroes* de la *setmana roja*, son uns profanadors de cadavres, que trafiquegen vergonyosament amb el teu.

¡Pobre Cu-cut! ¡Victima viu, mort de *muerte airada* i profanat després de mort!

¡L'HEREU et saluda i et coloca en el catálec dels Sants Martres de la Patria!

BASTONER

“Casa con dos puertas...”

Ja'n parlarem també d'aixó de l'inmoralitat. Pero ho farem un altre día, amb mes temps i catxassa, per que la cosa s'ho val la pena i L'HEREU no's mossega la llengua per ningú.

Si val a dirho no'n hem parlat per que tota la premsa de cara i ulls ho ha fet cridant fins a esgar-gamellarse, i *salvo* quiscuna multa a quiscuna *etoile* (pagada pels seus *admiradors*) no n'han tret rés més.

Per avui sols cal dir, senyor Gobernador, que per Barcelona hi ha moltes fondes que no tancan ni nit ni día.

I per lo tant ¿no sé si m'enten?

Si'n sabiam, ja'ns queixariam en castellá, pero potser diriam la *a* per la *b*.

Aquets establiments no donan—segóns se'ns diu— el *parte* dels vianants qu'hostatjan i ¡ayúdeme V. a sentir!

Aixó sí que ho dic bé en castellá.

A qualsevol hora entran dones i homes que ningú sab qui son, o potser se sab massa qui son, i alló es bullit ignomínios per la persona decent que s'hi trovi per equivocació.

Que si no es per aixó, sols s'hi trovan lectors del *K. D. T.* y lectors del *Papita*.

Continuaremos.

PAPU

—¿Ara yas a votar?

—Si, noia.

—¿Qué vols que't digui? Me sembla que aquestes eleccions no anurán ni amb rodes.

Un partit nou

Ne dirém... cualsevol cosa,
partit melquiadista.

S'ha fet tot sol com els bolets
quan plou.

Com aixó de la política no es
més que una taulada parada, el
qui no s'hi pot seure, badalla.

I ningú'n te ganes de badallar.

Dones si-per-canses hi ha
més boques obertes que plats
plens... la rahó no vol forsa, els
qu'es quedan drets miran si hi
cap altre taulada desocupada, i
si-per-canses totes son plenes,
dones cap a una altra fonda.

I ara en Melquiades n'ha posa-
da una de fonda.

E'ls que tenen gana ¡catacrac!
ja son a dins; vethoaquí rás i
curt.

¿Que'ns donarán?

¡Disgustos i enrabiades!

Lo que no sè si será amb salsa
o a la braea; amb tomaquets o
pebrots escalivats; pero no us
darán més que disgustos i rabi-
des; hi podéu pujar de peus.

Per a Catalunya ni haurá ni'ls
ossos; no'n volen sino'ls quar-
tos. D'aixó sí, com més millor i
com més aviat, més prompte,

Tota aquesta genteta ja sabém
de quin peu coixen, encare que
no sigan cap Romanones.

Uns quans liberals fugits de
ca'n Canalejas i de ca'n Roma-
nones; uns quants d'altres escapats de cala Repú-
blica, que no'ls manté gens a comodo, i ¡au! partit
fet.

¡Cataláns; un altre mort!

¡Arri, a jaure!

—Hola noi, que es Carnestoltes
que veig que vas disfreçat?

—Que no repares HEREU
que soc el ¡Cu-Cut! ¡carám!
Ja's veu que ets nat de poc dies
que no'm coneixes, company.

—No soc nat pas de pocs dies
que tinc una pila d'anys,
el que es que he baixat del poble
he vingut aquí a Ciutat.

EL NOU SANCHE

Tinc l'honor de presentalshi un nostre col·laborador, Refelet Conservador i Conservat, quins treballs crec que'ls farán molt riure. Gran aimant de les lletres. Sab jugar al *foot-ball*, al *ajedrez* i al *tutí arrestat*. A *dames* crec que no hi toca gaire. Llegeix molt i diuen que confegeix bastant bé. També diuen que, a ratos perduts, fa á de governador de Barcelona.

El ¡Cu-Cut! el coneixiem
perqué solia pujar
una volta per setmana
allí dalt a n'el meu más
i'ns alegrava les vetlles
fentnos riure a bell esclat,
mes, el pobret va morir-se
per Sant Jordi va fê un any
i els qui s'en van ja no tornen.

—Dónes, mira, he ressucitat
i he tornat altre vegada.

—No'm vulgas pas encerrar
perqué se't veu per la pinta
de que ets un ¡Cu-Cut! *plimsaul*.
Aquesta cara que portes
es de paper mastegat
i mes que cara, es careta
que't poses per a amagar
esta *barra* que tragines
per supplantar del company
que en tranquila pau reposa

la cara i l'enginy plegats.
 Els teus ulls, que s'erdevinen
 al darrera de dos traus,
 no son com el que tenia
 el difunt, brillants i clars,
 sino que son estantiços
 com de llubarro passat;
 el nas no es com el del *nano*
 rodanxonet i elegant,
 sembla un pebrot dels que vènen
 ja mitj mústics, al mercat;
 vols estrafer aquell riurer
 tant plascent i asserenat
 i el que fas es una *mueca*
 plena d'un humor tot falç;
 que amb una *cara groixuda*
 no pot ferse un riure franc.
 No es la camisa que portes
 neta com la del finat,
 que encar que vulgas taparho
 no's deixa de reparar
 que ni tant sols la dus bruta
 puig que t'alses despullat
 de la corbata, amb les bagues
 mal fetes i desiguals;
 el géc no't cau a la mida,
 la barretina et va mal,
 les calces se t'ensarronen,
 la faixa penjim-penjam,
 no tens un *cor net* com l'altre
 sino un c...ap brut; ¡gran truhan!
Se't veu el llautó, trapella,
 tórnat a casa a mudar,
 pensaves darn's el *cambio*
 pero el vestit no t'escau,
 et falta gracia per durlo
 i segóns els castellans:
quien de lo ageno se viste.....
 ja saps que diu el refrá.
 Arri, ¡*Cu-Cut!* sevillano,
 torna a jaure i plega el ram.

FA-MIDO.

—¿Diu qu'ets candidat?

—I de *cuota*.

—A veure si te la posarán.

—Jo vull ser *concejal* com el papá; mamá, jo vull ser *concejal* com el papá.

—Calla, fill; i no agafis mals vicis, tan menut.

—¿Per qui votes?

—Pel quin pagui.

—¡Ai, tonto; si'! que volen es cobrar!

—¿Qué li vindria bé..?

—Mira; ara'm farán *concejals* ¿sah? torni a la primavera.

De quins ets, de la dreta o de l'esquerra?

—Con tal sigui menjar; amb totes les mans me arribo a la boca.

Sabém de un candidat que plorava com una Magdalena perque no podia posarse *propietario* a las candidatures.

I rumia que rumiarás; quina la fa; éll que compra una casa, a tall de calaixera, vull dir a plassos.

El primer bitllo-bitllo; els altres... quan será re-gidor.

I ¡ja es propietari sense suar gaire!

—Escolti guardia ¿cóm es que posa els carrers aixís, aquells de l'Energia Eléctrica?

—Per la falta d'energia de l'Ajuntament, ja l'hi diré.

CARNESTOLTES AVANS D'HORA

—Pero home, ¿per qué fas aquestes coses?
—¡Per tres pessetes!!

Quan suará, será si no surt regidor.
Qué llavors pendrà'l *pan* i perdrà'l *perro*.
Es dir; lo plasso i la casa.
¡Volta-ll!

Tol sembla un agregat de plagues.

El Comte de Santa María (ora pro nobis), perorant al mitin de les dretes se vá treure'ls rosaris.

Res; debía estar ensopit i en lloc del Tívoli, degué creures qu'estava al desert de Sarriá. ¡Pobre home!

En Gambús amb cent més s'ha empassat a n'en en Lerroux.

¡Tira peixet! —dirá l'*Alacandro*—en aquets temps de gana no venen poc bé cent homes.

El número es llefiscós; pero veja es ben de-cent.
¡Ay, Nasí!

Don Delmacio s'ho fa petar en castellá.

A'n aixó's deu deure lo que un requeté digués que sempre demanava formatge.

I es porque Don Delmacio deya:

--*Que-eso* de las elecciones; *que-eso* de las votaciones; *que-eso* de...

—¡Ves; compranhi una lliura!—digué tot enfadat un del Comité.

Les *damas rojas* s'han tornat sufragistes.

I demanan vot.

El dupte está en si lo que volen es un *vot*, o es un *bot*.

¡Les ha ensenyades tan malament, aquet Lacandro!..

En Maura se'n ha anat a casa. Si no se'n hagués mogut mai s'haguera estalviat aquesta molestia.

I li hagueren agraht 18 999,876 espanyols i mitj.

El seu fill també ha prés la mateixa determinació.

Aquesta gent fan com els toreros; després qu'han fet més desgracias que un, automóvil... llavors se tallan la *coleta*.

En Romanones diu que està tan tranquil d'ensà que no mana, que li sembla qu'es al cel.

I a nosaltres, també.

Diu en Melquíades:

«El día que nosotros desaparezcamos; el día en que nos hundamos para siempre...»

¡Avui fos i demà festa!

Els regidors diuen que volen municipalitzar al servei funerari.

¡I encara diuen que no tenen talent!

¡Jo ho crec que'n tenen; se senten la mort!..

Una frase de'n Brandoly en un mitin de les dretes:

«Ciutadans no us espanteu; si ells tenen un Guynalóns, nosaltres tenim un Pare Recolóns, i acaba des son rahóns».

¡Clavat!

Salut i peles, lectors.

Ja soc aquí disposat a donarvos quelques noves dels sports, i a oferirvos el recull de notes obtingudes durant els últims dies; mercès a un preciós 200 HP. (llegeixes sabates) adquirit en *Lo Increible*, onze pessetes i mitja.

I si no maneuvro lo contrari com que *el tiempo es oro*, anirém a fer feina. No?

Doncs endavant.

Cursa a peu

Vetaquí que l'Atlético Sporting Club, secció deportiva de la Casa de Família, varen fer corre els seus nois. El dissapte van voltar la ciutat corrent la cursa anomenada «Volta de Barcelona», entrenant-se: t'pera la que tindrà lloc durant el mes desembre vinent.

La sortida va darse davant del monument den Prim (Park), sortint els de segona categoria amb un handicap de mil i pico de metres menys, i recorregueren els uns i els altres el circuit següent: Saló i Passeig de Sant Joan, Diagonal, Passeig de Gràcia, Cortes Catalanes, Plassa d'Espanya, Marqués del Duero, Passeig de Colón i Parc.

A fi de donar més interès a la cursa, els organitzadors varen admetre en la mateixa a tothom qui's va presentar.

En Pere Prat, el *Lecheró*, va fer-se un tip de corre, essent l'admiració dels seus clients. Aquest i en Toló, marxaren units fins al Passeig de Gràcia, aont el primer començà a pendre ventatje, conseguint presentarse al lloc de sortida als 38 minuts i 3 segons.

En segon lloc arribà Ferrer, segona categoria, tercer Toló, primera categoria, fentho després els corredors Bonnin, Gori, Alcalde, Deix, Lloret, Agüado, Alonso, Marsal i García.

El pas dels corredors de Barcelona, va esser un èxit, tots van trovar xicota, i en Prat, sis cases més pera portar llet.

El felicitem per abbdós èxits.

Pot estar content el A. S. C., puig, no podien esperar-se una cursa tant hermosa.

Foot-Ball

El F. C. Barcelona, ha inaugurat la seva campanya, jugant dos partits amb el F. C. Madrid, quins tingueren lloc el dissapte i diumenge últims.

El públic desitjós de veure partits en gent de fora casa, anà al camp dels Campions d'Espanya, vegeint-se tots dos partits molt concorregut.

A les ordres del jugador Hodge, se jugà el primer match. Ja desde els primers moments se va veure que'ls madrilenys reberien, essent manifesta la superioritat dels nostres. Al poc rato va fer-se un goal, ne van fer un altre i ne van fer, fins que digueren prou, aixó es 7 a 0. Rés un cabaçet i la torna.

Els del Madrid tot i el veures la pedregada a sobre no abandonaren els intents de fer goals cosa que no's conseguí.

LA TEMPESTAT QUE AMENÇA A EN DATO

L'HEREU.—A veure, senyor Dato, si haurem de tornar a clavar-li la llufa...

Crec que'ls nostres ne van fer una mica massa. Sembla el partit de París.

El segon partit jugat el diumenge, siguié una bromada. El Barcelona presentá casi un segon equip. Es clar, aixís el joc aná més nivellat. Aquest resultat molt dolentet a no ser que al acabar-se, hi hagué una *melée* devant del goal barcelonés, que va valguer per tot.

Fou un moment dels grans; en Reñé, estirat a terra, tot doblegant-se entre'ls peus de propis i contraris va tornar diferents vegades la pilota, sortint victoriós d'aquell moment de perill pel seu equip.

Acabá guanyant novament els nostres per 1 a 0. Al acabar-se els barcelonins varen treure a n'en Reñé en *hombros*. Crec que repartirà caramels de satisfacció.

Natació i

El Club de Natació Barcelona, va fer unes carreres per equips, prenenthi part 54 nadadors, lo que haurá servit per a convencer a n'en Mestres de que'l Club es esportiu, encare que ell no ho cregui.

Allí hi havia de tot i de totes menes de nadar i fins algunes, que ni els mateixos interessats ho sabien. Lluitaven un de flux i un de fort en cada equip i aixís se doná lloc a veures una lluita, que resultá interessant i sobre tot instructiva pels bons *nageurs* (?)

Resultats: Primers, Guiu-Lloveras; segons, Rodríguez-Rubio; tercers, Jackson-Sacrest; quarts, Aysa-Suñer; quints, Quintana; arribaren després Mir-Tos, Grossman-Costa; Puig-Sangrà; Soler-Serra.

Hi prenia part en Permanyer i aixó era prou pera dar interés a les carreres i cregueu que d'interés no n'hi va faltar, ens va fer unes demostracions de la *Nage*, que encare badem. Sembla una boia.

Més, oh! Va retirar-se. Diuen que un tiburon el va espantar. Pobre xicot!

—El novell Club de Natació Atlétic, s'ha traslladat al Poble Nou, instalant allí el seu Club i lloc d'entrenament, fentse el diumeuge passat una festa en celebració del nou hostatje.

Van corres diferents proves de natació i una cursa pedestre, obstacies, les que obtingueren uns brillants resultats.

Com a final de festa, els joves Contor i Grañó, van darse una mà de cops de puny, boxe, quedant el primer fora de combat al tercer *round*, de un directe al estómac, que tot va tremolar. Fins el cel vo ennuvolarse. Després se repartiren objectes d'art i medalles als guanyadors.

Pilota Vasca

En el Frontó Comtal, se celebrá el diumenge al matí, el séptim aniversari de la fundació de la «Real Sociedad de Sport Vasco», festa que's vegé molt animada i obtingué un succés força gran.

Tot, com era d'esperar, comença i acaba en pilota, fentse dos partits i quinielas. Lo més maco siguié el partit entre els senyors Toda-Torras roijos, contra

Gamboa-Canals blaus. ¡Quina manera de jugar i de fer suar la pilota! S'empataren en els tantos 34, 35, 36, 37, 38, 39, guanyant per fi els darrers per 45-41.

Ah! Tot no va esser pilota. Al mitjdia i va haverhi un *opíparo* dinar a can Martin, aont se pronunciaren discursos.

El senyor Toda ens doná una nova, oferint jugar pera el mes que ve, un partit mixte amateur-profesional, entre els senyors Toda-Isidoro Urrutia i Gamboa-Erdoza petit, partit que dedicarán al Sindicat de Periodistes Deportius.

Xóquila senyor Toda. Voste's un home.

Law-Tennis

Durant la última setmana, s'ha estat jugant en les *courts* Barcelona L. C., el Xé Campionat de Law-Tennis, organitzat per la A. L. C. C. quines han sigut testimonis de partits verdaderament espléndit, en tota la extensió de la paraula.

El resultat son: Campionat individual homes: Primer, Flaquer; segon Ducesse.

Campionat individual senyoretas: Primer, P. Subirana, segon Witty.

Dobles homes handicap: Primer, Sagnier-Rialp; segon, Navarro-Dotti.

Dobles mixtes handicap: Primer, Rial-P. Subirana; segon, Sagnier-Witty.

Individual senyoretas handicap: P. Subirana; segon, E. Subirana.

Individual homes handicap: Primer, J. M. Sagnier; segon, G. Eguillor.

Les finals han sigut hermosíssimes en extrem, essent presenciades per un públic molt escullit i nombrós.

La senyoreta P. Subirana avui es campeona. Que per molts anys ho sigui.

I prou pera avui.

CARLITUS.

O. S. V. —Li agraïm coralment les felicitacions i la bona voluntat que demostra enviantnos el dibuix que no está malament, més resulta innocent pel periódic. —Xarel-lo. —Masses ximpleries. —Frederic C. —Si, si, es una monada aquell vers! Més ara necessiten tot el llençol per a clavar pinyes. —Saboya. —Está bé, més ara ja ha passat d'actualitat. Passen tant depressa els dies... —Sidrius. —El guardem per a publicar-lo oportunament. —L'hereu escampa. —¡Caram, noi, me sembla que no tens pel de mussol, per que escrius com un trumfo! La teva lletra me balla pel cap que l'he vista algun cop...

Nada, nada, que t'has de deixar conèixer i farem un *vermouth* plegats!

Queden cartes per a contestar.

Instal·lacions de
llum i força motriu
montatges de cen-
tral en fàbriques i
tallers.

BARCELONA

REPRODUCCIONS ARTISTIQUES

V.^{da} de Ginés Barbany

FOTOGRAVAT

AUTOTIPIA

TRICOMIA

CROMO-FOTOGRAVAT

Mallorca, 186

BARCELONA

FABRICA DE PELETERIA

JOAQUIM VILÀ

: Especialitat en el Corte de For-
ros de Pells per a Gabans de Se-
nyor i Abrics de Senyora :: S'a-
rreglen tota mena de Pells :: Gust
solidesa i economia :: Especiali-
tat en el corte i confecció de Ca-
pas i Manguitos :: :: :: :: :: :: ::

Mallorca, 236.- (Canfrà Rambla Catalunya)

BARCELONA

La mellor crema
dentífrica esmal-
teja les dents, sa-
neja, perfuma,
refresca i hermo-
seja la boca :: ::

DE VENDA:
Perfumeries
Farmacies
i Drogueries

L'HEREU

:: Setmanari humorístic ::

Sortirà cada divendres

Redacció i Administració: Balmes, 88, Barcelona

PREUS DE SUSCRIPCIÓ: Un any, 6 pessetes; Semestre, 3 pessetes

Número solt 10 cèntims

L'OPINIÓ.—WOTHÂN.—Are, que per molts anys pugui dormir tranquila.